

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-91/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Požegi po sutkinji toga suda Meliti Novak, u parničnom predmetu tužitelja Željka Solde iz Gradca, Stjepana Radića 8, OIB:63014324458, zastupan po punomoćniku Frani Bazina, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika OTP Banka Hrvatska d.d.Split, Domovinskog rata 61, OIB:52508873833, zastupan po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku u Osijeku, radi utvrđenja ništetnosti, 7.rujna 2026., nakon održane i dovršene glavne javne rasprave u nazočnosti tužitelja i zamjeni njegovog punomoćnika Valentine Gacik, odvjetnice u Požegi i zamjenika punomoćnika tuženika Ivana Dundovića, odvjetnika u Požegi, 16.rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Odredba članka 5./NAKNADA ZA OBRADU KREDITNOG ZAHTJEVA, Ugovora o kreditu broj 54515/06 od 25. listopada 2006. godine zaključenog između tužitelja Željka Solde, Pleternica, Gradac, Stjepana Radića 8, OIB: 63014324458 kao korisnika kredita i prednika tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 kao kreditora koja glasi „2,00 % (slovima:dvaposto) od iznosa odobrenog kredita – minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora.“ utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvod pravne učinke.

II Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 da tužitelju Željku Soldi, Pleternica, Gradac, Stjepana Radića 8, OIB: 63014324458 nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.110,00 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, u visini po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) i prema Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima "Narodne novine" broj 155/23, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Željko Soldo podnio je tužbu protiv tuženika OTP banka d.d. radi utvrđenja. U tužbi navodi da je kao korisnik kredita zaključio je sa prednikom tuženika Ugovor o kreditu broj 54515/06 od 25. listopada 2006. godine, kojim prednik tuženika odobrava tužitelju kredit u kunsnoj protuvrijednosti od 32.100,00 CHF prema kupovnom tečaju Kreditora na dan korištenja. Kredit je dan na rok otplate od 84 mjeseca. Člankom 5. NAKNADA ZA OBRADU KREDITNOG ZAHTJEVA predmetnog Ugovora tužitelju je nametnuta/ugovorena naknada, u visini od 2,00 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje jednokratno odmah po potpisu Ugovora. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit. Tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 396,68 EUR (2,00% od iznosa kredita). Spornim člankom (točkom) 5. Ugovora o kreditu regulirana je obveza tužitelja na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita. Tužitelj ovdje prije svega ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Tim člankom Zakona o zaštiti potrošača propisano je da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade, a slijedom toga i ništetne. O navedenoj odredbi ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo. Također, sporna odredba kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe. Sve je tužitelju bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, na način da je tužitelj na potpis dobio unaprijed pripremljen ugovor. Tuženik tužitelj uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita. Također, tuženik nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da je odredba koja se odnosi na naplatu tzv. ulazne naknade bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od strane tuženika, o kojim odredbama nije bilo pregovora između ugovornih strana, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana (osim želje za ekstraprofitom) obveza, tužitelj smatra da takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti suradnje i

zabrane zlouporabe prava. Zbog navedenoga tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi da je odredba članka 5./NAKNADA ZA OBRADU KREDITNOG ZAHTRAJEVA, Ugovora o kreditu broj 54515/06 od 25. listopada 2006. godine zaključenog između tužitelja kao korisnika kredita i prednika tuženika OTP banka d.d. kao kreditora koja glasi „2,00 % (slovima:dvaposto) od iznosa odobrenog kredita – minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora.“ ništetna i ne proizvodi pravne učinke, te naložiti tuženiku da mu naknadi trošak parničnog postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovani te predlaže njeno odbijanje kao i obvezivanje tužitelja da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak. Naime, tuženik unatoč tome što spori osnovu tužbenog zahtjeva, ne spori činjenični supstrat koji tužitelj iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste. Nije sporno da je tužitelj s prednikom tuženika sklopio predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, sporno je, je li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništete. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i Zakonu o obveznim odnosima kojim tvrdnjama se tuženik izričito protivi.

2.1. Tuženik ističe prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja. Ističe da bi, ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjivao zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005; u daljnjem tekstu: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala. S obzirom da su u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržane odredbe koja su tužitelju navodno prouzročile štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao. Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, stoga sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. Ako bi se zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla. Ističe da bi dosljednom primjenom ovog shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćanju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu (26.10.2006.), a tužba je podnesena tek 14.03.2026.

2.2. U odnosu na navodno ništete odredbe o ulaznoj naknadi, tuženik ističe kako je ulazna naknada točno određena samim Ugovorom o kreditu u čl. 5., pa da su stoga navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi

potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u ugovorima o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 2,00 % od iznosa odobrenog kredita, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Smatra da su sporne odredbe dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu, te da su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. Osim toga, tuženik ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove. Naime, ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne ex tunc, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan.

3. Tužitelj ističe kako je tuženikov prigovor zastare potraživanja neosnovan jer se u ovom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je neosnovano stekao temeljem nepoštenih ništetnih odredbi Ugovora, a o kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti spornih odredbi Ugovora, a što sud odlučuje u ovoj pravnoj stvari, a radi čega zastara još nije počela niti teći, a u vezi s čl. 323.st.1. ZOO-a. tužitelj ovdje prije svega ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Tim člankom Zakona o zaštiti potrošača propisano je da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Iz navedenog proizlazi da je ugovorna odredba kojom je ugovorena mogućnost potrošača da plati tzv. ulaznu naknadu za obradu kredita nepoštena, a slijedom toga i ništetna. O navedenim odredbama ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo.

4. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu broj 54515/06 od 25. listopada 2006., potvrdu tuženika o naplaćenju ulaznoj naknadi, popis transakcija po partiji kredita banke, saslušao tužitelja u svrhu dokazivanja, te je izvršio uvid u sve priloge i podneske u spisu.

5. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka uz savjesnu i brižljivu ocjenu svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno sud je nedvojbeno utvrdio ad su tužbe i tužbeni zahtjev tužitelja osnovani.

6. Nije osnovan prigovor tuženika da je vrijednost predmeta previsoko naznačena jer se u ovoj pravnoj stvari dokazi izvode u pogledu deklaratornog zahtjeva, a prema članku 19. Zakona o sudskim pristojbama u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 EUR.

7. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da su ga tužitelj i tuženik sklopili 25. listopada 2006., a istim je odobren i stavljen na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 32.100,00 CHF. Točkom 5. Ugovora ugovorena je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% od iznosa odobrenog kredita, odnosno minimalno 200,00 kuna, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu ugovora.

7.1. Nije sporno da je tuženik tužitelju za predmetni kredit naplatio naknadu (proviziju) za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužitelja koji je iskazao da nije mogao s bankom ništa pregovarati vezano uz naknadu za obradu kredita niti njenu visinu. Kada je došao u banku radi kredita rekli su mu da može dobiti kredit isključivo ako plati naknadu koja se odnosi na troškove obrade kredita, ali mu nisu rekli na koje troškove se to odnosi. Ne zna koliko je točno platio naknadu. Ništa mu drugo vezano uz naknadu nije objašnjeno. Pročitao je ugovor o kreditu, ali se ne sjeća da je vidio odredbu o ulaznoj naknadni. Prilikom isplate kredita iznos koji mu je isplaćen umanjen je za iznos ulazne naknade

9. Iz provedenih dokaza, po mišljenju suda, proizlazi da je tužitelj od strane djelatnika tuženika bio informiran o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita i da je visina te naknade 2,00% iznosa kredita-minimalno 200,00 kuna. Međutim, tužitelj nije bio informiran na što se konkretno ta naknada odnosi, te o naknadi nije mogao pregovarati.

10. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.) propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)."

11. Člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se

radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

12. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,00 % iznosa kredita, a minimalno 200,00 kuna.

13. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18. 126/21, 114/22 i 156/22 dalje: ZOO – dalje ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

14. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora.

15. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužitelj na temelju članka 5. Ugovora o kreditu platio tuženiku navedenu naknadu to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da je nepoštena odredba članka 5. Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača.

16. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan članak 5. Ugovora o kreditu kojim je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 2,00% na iznos kredita, odnosno minimalno 200,00 kuna (točka I. izreke presude).

17. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 5. Ugovora o kreditu.

18. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07.-Odluka USRH, 84/08, 96/08-Odluka USRH, 123/08., 57/11.; 148/11., 25/13., 89/14.-OUSRH i 70/19., 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje: ZPP). Tužitelju

su priznati troškovi parničnog postupka u iznosu od ukupno 1.110,00 EUR koji se odnose na sastav tužbe (200,00 EUR), sastav podneska od 22.svibnja 2026. (200,00 EUR), zastupanje na ročištima 16.srpnja 2026. i 7.rujna 2026.(2x200,00 EUR), sve s PDV-om (200,00 EUR) te sudsku pristojbu na tužbu i presudu (2x55,00 EUR).

19. Na dosuđeni trošak tužitelju su dosuđene zakonske zatezne kamate sukladno članku 30. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12., 25/13., 93/14., 55/16. i 73/17.) i članku 29. stavak 1. i 2. ZOO-a od presuđenja do isplate.

20. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u izreci.

Požega, 16.rujna 2026.

Sutkinja:

Melita Novak

Uputa o pravu na žalbu: Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Frano Bazina, odvjetnik, Zagreb
2. Belizar Tomaić, odvjetnik, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088d-3cb1b**

Kontrolni broj: **0fe0e-d360f-659b8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.